

Louis Couperus en Italië.

Voor leden van de afdeling Rotterdam van het Genootschap „Nederland-Italië” heeft gisteravond dr. J. F. Otten in een der bovenzaalen van „Coomans” een voordracht gehouden over den invloed van Italië op het werk van onzen grooten prozaïst Louis Couperus. Na te zijn ingeleid door den voorzitter, den heer G. M. Verriijn Stuart, heeft dr. Otten de uitzonderlijke figuur, die Couperus in de lichtelijk sombere, zwaar-op-de-handsche litteraire wereld van Nederland vormde, uitvoerig getekend. Nog steeds niet, meende spr., is aan Louis Couperus de plaats ingeruimd, die hem toekomt. Men ziet hem altijd nog te veel onder het teeken van de pose en slechts weinigen hebben zich de moeite getroost, eens daar onder te kijken. Couperus was eigenlijk te groot voor Nederland, zooals ook Multatuli te groot was. Zij zijn het echter geweest, die Holland ver buiten de eigen grenzen hebben gebracht.

Louis Couperus, zoo betoogde hij, was een bewoner van den berg van licht. Er was niets dat hem zóó hinderde als de gedachte aan het zwarte noodlot, dat iedereen in deze lage landen bij de zee schijnt te achtervolgen. Zijn geest trok naar een lichtere wereld, naar het Oosten, maar nóg meer naar het Zuiden, met name naar Italië, dat hij — volgens zijn eigen woorden — vurig beminde en dat hij, onder alle omstandigheden, „belachelijk trouw” bleef. Hij hield vooral van het Italiaansche „dolce far niente”; het actieve Italië van Mussolini heeft hij nimmer gekend.

Na een korte pauze heeft dr. Otten eenige fragmenten uit Couperus' werk voorgedragen. nl. zijn visie op de Oudheid, op de Renaissance en op de Eeuwige Stad.